



## SEGON PREMI:

### PIZZAWOOD! de Tomàs González Carbó

–Ei Joana, el pare t’ha dit que preparis el sopar, ja saps com s’empipa quan en arribar a casa encara no estem sopats i al llit!

–Jo no tinc gana, i no m’emprenyis que estic atrafegada. Busca dins de la nevera a veure si trobes alguna cosa i calla d’una vegada... Vols?

–Col, carbassa, tonyina passada i un tall de formatge. Res d’interessant. Ui! Mira això, si és el telèfon d’aquesta pizzeria que han obert aquí al costat. Mmm... Xampinyons, parmesà, pernil! Truco ara mateix!

I així es va acabar la meva tranquil·litat, em descongelen, m’enfornen i de cop i volta em posen al porta objectes d’una moto. Home nois, que no sabeu que els canvis tèrmics provoquen refredats, mal de cap... Ups, ràpid crec que m’haig de prendre una aspirina corrents.

Brruum cap aquí, brruummm cap allà. Sembla que ja em arribat, el meu xofer truca al porter automàtic, contesta un home una mica emprenyat, que no senyor, jo no he demanat cap pizza, ni de mortadel·la ni de “peperonni”!

Bah, ell s’ho perd, no sé quina mosca li ha picat, quina poca vergonya rebutjar una estrella com jo... digna de ser fotografiada. Bé ara que em miro veig que aquest tall de mortadel·la s’està caient, ràpid un estilista!

Ara el xicot preocupat truca a la centraleta, crec que s’ha equivocat de direcció. Que sí noi, m’has de portar a Hollywood, no veus com en sóc de fina, que moreneta que tinc la crosta?

Ja veig els titulars dels diaris: Arriba als cinemes, Harry Potter i la pizza monumental, “I’m legend”, “la pizza en el país de las maravillas”.

L’Òscar a la millor pizza, un reconeixement a la meva finíssima capa de formatge. Passejos en limusina, estrella al passeig de la fama, grans cues de fans demanant autògrafs... I jo radiant, perfecta, guapíssima, impressionant, immensa, extraordi... Auix! Em desperto de cop. El dolor s’estén pel meu cos i de cop, foscor. Bé encara tinc temps d’escoltar unes últimes paraules.

–Què faig amb la mitja pizza que sobra?